
lica had hij dat antwoord gevonden. Zijn zoektocht was ook niet die van een gewone gelovige. Luttik las veel theologische werken, volgde cursussen en zocht regelmatig contact met vooraanstaande denkers zoals Cornelia de Vogel en Ignace de la Potterie, jezuïet en bijbelgeleerde. Zijn ideeën over de eerste eeuwen van de Kerk zijn helder en klaar: toen was er nog eenheid en was de rechte leer voor iedereen duidelijk. Luttik is vrij stellig in zijn mening over nieuwe theologische inzichten die volgens hem veel problemen hebben veroorzaakt. Vooral het historisch-kritisch bijbelonderzoek krijgt een veeg uit de pan. Over zijn praktische ervaringen in een geloofsgemeenschap, zijn morele opvattingen of zijn gezinsleven lezen we weinig. Hij heeft geen oog voor de secularisering en individualisering die binnen enkele decennia de hele westerse samenleving en de kerk deden veranderen.

Koos Spitse

Ook Koos Spitse (Rotterdam 1938-2012) is in de Nederlandse Hervormde Kerk opgegroeid en kwam als twaalfjarige jongen per toeval terecht in een viering in een katholieke kerk. Het was de sfeer met wierook, fraaie gewaden en gezang die hem van meet af aan boeide, de beleving van harmonie en rust. Thuis vond hij de rust niet zo; zijn vader was een harde werker maar kon ook ongeduldig en driftig zijn. Koos bezocht stiekem vieringen in de katholieke kerk en zocht in een inloophuis voor bekeringswerk contact met een lid van de congregatie 'Vrouwen van Bethanië,' Liesbeth von Fisenne. Zij toonde hem vooral de schoonheid van het katholieke geloof. Ook door mee te helpen bij het werk voor de arbeidersjeugd in een clubhuis van het Sint Franciscus Liefdewerk van de Priesters van het Heilig Hart van Jezus (scj) kwam hij steeds meer in contact met opvattingen en praktijken van katholieken.³ In 1959, in de nadagen van het rijke roomse leven, ging hij na een enerverende voorbereidingstijd over naar de katholieke kerk. Bij de mooie kleuren en geuren van het katholicisme die hem als bekeerling zo aantrokken hoorde ook een keurslijf van geboden en verboden. Pas jaren later besepte hij dat veel daarvan hem als bekeerling gewoon was ontgaan en dat hij zodoende gevrijwaard gebleven was van de angst en de dwang die veel katholieken wel hadden ervaren in die jaren. Hij zag toen ook de problemen in het leven van gelovigen ten gevolge van de kerkelijke leer: de ongewild grote gezinnen, de problemen met de seksuele moraal, de worsteling met intermenselijke relaties bij kloosterlingen en het verplichte celibaat bij priesters.

Voor Spitse was religie iets persoonlijks: contact met 'Iemand,' groter dan jezelf, binnentreden in een hogere werkelijkheid, troost en hulp bij het verdragen van lijden. Aanvankelijk was hij

³ De Congregatie van Priesters van het Heilig Hart van Jezus had het Sint Franciscus Liefdewerk opgezet om jeugd te begeleiden door hen culturele activiteiten aan te bieden. Zie voor dit werk: Vefie Poels, 'Het Sint Franciscus Liefdewerk van de Paters scj', in: *Archief voor de Geschiedenis van de Katholieke Kerk in Nederland* jg. 30 (1988), 57-85.